

**ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΟΣ, ΝΑΠΟΛΕΩΝ Γ΄
ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΑ.**

Ὁ περιώνυμος ποιητὴς Βίκτωρ Οὔγος εἶναι τὸ ζῶν ἐτι ποιητικὸν δαμόνιον τῆς Γαλλίας, ὡς Ναπολέον ὁ τρίτος, καὶ μεθ' ἅπασας τὰς παραφορὰς καὶ ἀποπλανήσεις αὐτοῦ — αἱ ὅποια τελευταῖον τόσον οἰκτρῶς τὸν ἐξεθρόνισαν — εἶναι τὸ πολιτικὸν αὐτῆς δαμόνιον. Ὅτι αὐτὸς οὗτος ὁ Βίκτωρ Οὔγος εἶπεν ἄλλοτε περὶ τινῶν μεγάλων ποιητῶν ἄλλων ἐθνῶν καὶ ἐποχῶν ἐν τῷ εἰς τὸν Σαίξπηρον ἀφιερωμένῳ κομψῷ συγγραμματίῳ του, ὡς περὶ ὑπερτάτων ἀντιπροσώπων τοῦ αἰῶνος καὶ τοῦ λαοῦ των, τοῦτο δύναται τις νὰ εἴπῃ εὐλόγως καὶ περὶ αὐτοῦ σήμερον, ὡς ἐξόχου ποιητοῦ τῶν Γάλλων καὶ τῆς Εὐρώπης μάλιστα ὀλοκλήρου, διότι οὐδαὶς νῦν καθ' ἅπασαν τὴν Ἑσπερίαν ἔχει ποιητικὴν δόξαν ἴσην πρὸς τὴν τοῦ Βίκτορος Οὔγου. Καὶ, κυρίως εἰπεῖν, ὅτι αὐτὸς ἐξέφρασε περὶ τοῦ διασῆμου τῶν Γερμανῶν μουσουργοῦ Βεθθόβεν, ὡς ἐξαιρετικῶς τὸ μεγαλεῖον τοῦ γερμανικοῦ πνεύματος ἐκπροσωποῦντος, αὐτὸ τοῦτο ῥητέον καὶ περὶ τοῦ ἰδίου, ὡς τὸ γαλατικὸν ἢ γαλλικὸν δαμόνιον λαμπρῶς ἀντιπροσωπεύοντος. Ἄλλὰ προσθετέον προσέτι ὅτι σήμερον καὶ αὐτῆς τῆς

ἐπὶ τῷ Σαίξπηρῳ αἰωνίως καὶ δικαίως καυχωμένης Ἀγγλίας τὸ ποιητικὸν πνεῦμα ὁ Βίκτωρ Οὔγος ἐκπροσωπεῖ, ὡς ὁ μέγιστος τῶν θιασωτῶν καὶ ὀπαδῶν τῆς κατὰ τὸν ἀθάνατον ἐκείνον δραματικὸν ῥωμαντικῆς σχολῆς: Ὁ Γάλλος ποιητὴς Βίκτωρ Οὔγος εἶναι ἡ ζῶσα ἀντανάκλασις τοῦ Ἑγγλοῦ ποιητοῦ Σαίξπηρ. εἶναι δὲ πολλῆς περιεργείας ἄξιον νὰ παρατηρήσῃ τις πῶς ἡ τύχη τοῦ μεγαλοφυοῦς ποιητοῦ ἀντανάκλαται καὶ ἐγκατοπτρίζεται, τρόπον τινά, εἰς αὐτῆς τῆς μεγάλης πατρίδος του τὴν τύχην, ἢ μᾶλλον πῶς συνέχεται στενωῶς ἡ τύχη αὐτοῦ μετὰ τῆς τύχης ἐκείνης: Ὑπῆρξε χρόνος, καθ' ὃν τὸ πνεῦμα τοῦ Βίκτορος Οὔγου ἐκυσοφόρει καὶ εἰς φῶς ἐξῆγε τὰ ῥωμαντικὰ αὐτοῦ ἀριστουργήματα, φέρ' εἰπεῖν «τὰ Ἀνατολικά ἄσματα», τὸν «Ἐρνάνην», τὴν «Λουκρητίαν Βαργίαν», «Μαρίαν τὴν Τυδορίδα», τὸν «Ἀγγελον τύραννον», τὴν «Παναγίαν τῶν Παρισίων». Ὑπῆρξε χρόνος, καθ' ὃν ἡ ὠραία μουσά του ἔσχεν ἐμπνεύσεις παραγαγούσας τὰς «Ἐνδομύχους φωνάς», τὰς «Σκιὰς καὶ ἀκτῖνας» «τὰ Φθινοπωρινὰ φύλλα» καὶ «τὰ Ἄσματα τοῦ λυκαυγοῦς». Ἀλλ' ὑπῆρξε καὶ χρόνος, καθ' ὃν, γράψας τὸ πολυθρύλλητόν ἐκείνο «Napoleon le petit» ἤρχισε νὰ φαίνηται ἐπαισθητικῶς πρὸς τὴν παρακμὴν αὐτοῦ βέπων καὶ προχωρῶν, μέχρις οὗ κατήντησε νὰ γράψῃ τὸ ἀρκούντως ὑδαρὲς ἐκείνο ἔργον του

ΕΥΛΑΛΙΑ ΠΟΝΤΟΥΑ.

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΜΕΤΑ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

(συνέχεια ἴδε φῶλλ ΚΔ', Γ'. ἔτους)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΔΕ ΣΑΝΖΙΡΩΝ.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

(ἀνοίγων τὴν θύραν).

"Α! συγγνώμην... ἀπατώμαι νομίζω...

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

(πρὸς τὸν Λαβινιάν).

Παρατήρησον, εἶναι καθὼς πρέπει κύριος.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

(τῇ Κορνηλίᾳ).

Δὲν τὸν γνωρίζω.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

Εἶναι ὁ κύριος Μαρκήσιος Δὲ Σανζιρών.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

"Υμεῖς εἴσθε, κύριε Γαζερῶτε!

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

(κατ' ἰδίαν).

Μαρκήσιος!

ΠΑΥΛΟΣ

(ἡμιγεγυρόμενος).

Πᾶ! ὁ Σανζιρών!... καλὴ ἡμέρα, Σανζιρών.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Κύριε Βερμόν... σᾶς προσκυνῶ.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

(τῷ Γαζερῶτῳ).

Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Δὲ Σανζιρών;

ΠΑΥΛΟΣ

"Ὁ νυμφευθεὶς τὴν δεσποινίδα Δὲ Πρεβίτζ.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

(κατ' ἰδίαν).

Καλὸν καὶ τοῦτο νὰ τὸ γνωρίζωμεν.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

"Ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε, κύριοι, ἐνόμιζον ὅτι εἰσπρόχουμην εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου Ἐμμανουὴλ Τορσῆ.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Εἴσθε τῷ ὄντι εἰς τὸ ἐργοστάσιόν του, κύριε, καὶ ἂν θέλητε νὰ κτυπήσετε τὴν πλαγίαν θύραν...

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Τοῦτο καὶ ἐπραξῶ.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Καὶ νὰ σπάσετε τὴν θύραν δὲν θὰ σᾶς ἀνοίξωσι.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Λοιπὸν ἐξῆλθε ὁ κύριος Τορσῆ, κυρία;

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

"Ὁχι! ὄχι! ἀλλ' ὅταν εὐρίσκεται μὲ τὴν γυναῖκά του δὲν ἀνοίγει εἰς κανένα.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

"Ἡ σύζυγός μου ἀπατάται, κύριε, ὁ κύριος Τορσῆ ἀπουσιάζει ἴσως χάριν ὑποθέσεων.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

"Υποθέσεις! ὦ δά! κατὶ ὑποθέσεις!.. τὸν τρώγει ἡ ζηλοτυπία τὸν Ἐμμανουὴλ σου· κρύπτει τὴν Ἀντωνίαν του ἀπὸ ὄλον τὸν κόσμον

καὶ ὕστερά λέγει ὅτι ἐκείνη θέλει νὰ ζῆ μεμονωμένη ὡς ἀσκητὴς εἰς τὴν τρύπαν του.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Εὐγε! εὐγε!

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

(χαμηλῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὴν Κορνηλίαν).

"Ὡς διάβολος... ἀνυπόφορον!... ὡς διάβολος...

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Τί τάχα; ὁ διάβολος ὅταν ἐγήρασεν ἐγένεν ἀσκητὴς· ἀλλ' ἐγὼ γνωρίζω ἓνα τρόπον.

ΠΑΥΛΟΣ

Πῶς;

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Τόκ... τόκ... τόκ...

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Τί ἐννοεῖς;

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Γνωρίζω πῶς πρέπει νὰ κτυπήσω ἐγὼ, καὶ θὰ μοὶ ἀνοίξωσιν, εἶμαι βεβαιοτάτη... ἔπειτα θὰ εἰπῶ εἰς τὸν Ἐμμανουὴλ ὅτι εἴσθε ἐδῶ καὶ θὰ ἔλθῃ.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

"ὦ! κυρία, εἴσθε τόσο εὐγενής...

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

(κολακευομένη).

Κύριε...

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Καὶ εὐγνωμονῶ ὑμῖν ὑπερμέτρως διὰ τὴν ὑποχρέωσιν...

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

(ὁμοίως).

Κύριε... Μαρκήσιε, ἡ ὑποχρέωσις εἶναι ἰδική μου (ὕποκλινεται ἐδαφιαίως)

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

(τῷ Παύλῳ).

Εἶναι νοστιμοτάτη!

ΠΑΥΛΟΣ

(τῷ Δέννεβίλλ).

Θὰ ἐπλήρῳνέ τις διὰ νὰ τὴν βλέπῃ; τί λέγεις;

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

(ἐξερχομένη).

Μαρκήσιος!... στοιχηματίζω ὅτι εἶναι ἀνθρώπος καθὼς πρέπει (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ, ΛΑΒΙΝΙΑΝ, ΠΑΥΛΟΣ,
ΔΕΝΝΕΒΙΑ, Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Εὐαρεστηθῆτε νὰ καθήσητε, κύριε Μαρκήσιε!

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Μὴ ἀνησυχεῖτε, κύριε. (προσκλίνει). Δὲν ἐλημονήσατε βεβαίως, κύριε Γαζερῶτε, ὅτι ἡ Μαρκήσια Δὲ Πρεβίτζ καὶ ἡ κυρία Δὲ Σανζιρών, περιμένουσιν ὑμᾶς σήμερον διὰ τὴν ἐξοχικὴν ἐορτὴν των;

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

"Ὁχι, ὄχι, Μαρκήσιε, καὶ δὲν θὰ λείψω.

ΠΑΥΛΟΣ

"Ἀκουσον, Λαβινιάν, γνωρίζεις ὅτι εἶναι ἀστεῖος αὐτὸς ὁ σύζυγος ὅστις κρύπτει τὴν σύζυγόν του ὡς ὀδαλίσκην; Μήπως ὁ φίλος σου Ἐμμανουὴλ ἐνυμφεῖθῃ ὡς σὺ κανὲν πρωτότυπον;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

(κατ' ἰδίαν)

Πρωτότυπον!

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

(δυσθύμως)

Δὲν γνωρίζω (κατ' ἰδίαν) ἡλίθιε!

ΠΑΥΛΟΣ

Πραγματικῶς, μοὶ εἶπες ὅτι τὴν ἐνυμφεύθη ἐν Ἑλβετία. . . τὴν ἀγνωστον αὐτὴν ἢν οὐδεὶς δύναται νὰ ἴδῃ.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

(δυσθύμως)

*Ε! καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει;

ΠΑΥΛΟΣ

Εἰπέ μοι, εἶναι τοῦλάχιστον εὐειδῆς αὐτὴ ἢ ἀγνωστος;

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

*Α! εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶναι ἀσχημος.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

*Ασχημος! . . . *Α! τούναντιόν! διὰ τοῦτο λυπούμαι ὅτι στεροῦμαι τῆς εὐρυΐας τοῦ Τορσῆ. . . εἶναι τόσον ὠραία πρὸς ζωγραφίαν.

ΠΑΥΛΟΣ

*Ελα δά! ἔχεις ὅσην ικανότητα καὶ ὁ Ἐμμανουὴλ σου.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

*Εγώ; *Αφες με ἡσυχον· γνωρίζω ἑμαυτὸν! ἰχνογραφῶ κάπως ἐπιτυχῶς μίαν γυναῖκα, καταφέρω νὰ ζωγραφίσω ἓνα λοχαγὸν τῆς ἐθνοφυλακῆς . . . καὶ μὲ ταῦτα ἀρκοῦνται οἱ ἀπλοῖ καὶ τὰ θαυμάζουσιν ἴσως, ἀλλὰ ζωγραφίαν, ὠραίαν ζωγραφίαν ὡς τὴν τοῦ Τορσῆ . . . εἶμαι δούλος σας! δὲν εἶναι τοῦ εἶδους μου.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

(κατ' ἰδίαν)

*Ο ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι εἰλικρινῆς καὶ εὐφυῆς.

ΠΑΥΛΟΣ

*Εστω' ἀλλ' ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ιδέαν τῆς Κορνηλίας σου. Φαίνεται ὅτι ὁ Ἐμμανουὴλ εἶναι

ζηλότυπος ὡς Βεδουίνος καὶ κλείει τὴν σύζυγόν του ὡς ἐν χαρμημίῳ.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

*Ὅχι! ἴσως ἡ κυρία Τορσῆ εἶναι εἰδὸς τι Μαριὸν Δελόρμ, μετανοοῦσα καὶ ἐρωτύλη.

ΠΑΥΛΟΣ

*Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, θὰ μάθω καὶ ἀμέσως μάλιστα. Ὑπάγω νὰ φρουρήσω ὡς σκοπὸς εἰς τὴν θύραν ἐκείνην.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Μὴ τοιαῦτα, Παῦλε! ὁ Ἐμμανουὴλ εἶναι φίλος μου . . . καὶ ἂν εἶχες τὴν ἀναίδειαν . . .

ΠΑΥΛΟΣ

Κάμνεις τὸν αὐστηρόν;

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Κάμνω ὅπως καὶ ἂν θέλῃς, ἀλλὰ δὲν θὰ σὲ ἀφήσω (*Ο Παῦλος ἐτοιμάζεται νὰ ἐξελεθῇ, ὅτε ἡ Κορνηλία ἐμφανίζεται).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΚΟΡΝΗΛΙΑ.

ΠΑΥΛΟΣ

*Α, κυρία Λαβινιάν . . . Λοιπὸν;

ΚΟΡΝΗΛΙΑ (τῷ Μαρκησίῳ)

*Ὁ Ἐμμανουὴλ θὰ ἔλθῃ, κύριε.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Λοιπὸν φαίνεται ὅτι δὲν κρύπτει τὴν δουλιανέαν του τόσον ἐρημητικῶς ὡς ἐλέγετε, διότι ἰδοὺ ὅτι ὁ κύριος θὰ ἴδῃ μετ' ὀλίγον τὴν ἰδακκὴν αὐτὴν Ἀφροδίτην.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Μὴ τρέχετε! Τὸ πτηνὸν εἰσηλθεν εἰς τὸ κλωβίον του . . . εἰς τὸ πρὸς τὸ βᾶθος δωμάτιον. Ἀλλὰ ποῖος σὰς εἶπεν ὅτι εἶναι Ἀφροδίτη;

ΠΑΥΛΟΣ

Ποῖος; ὁ σύζυγός σας!

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

*Α! δὲν ἀπορῶ καθόλου! εἶναι κατενθουσιασμένος διὰ τὴν συλφίδα αὐτὴν, ὡς τὴν ὀνομάζει . . . Νομίζει ὅτι ὁ φίλος του ἐνυμφεύθη πριγκηπέσσαν μετημφιεσμένην.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ (γελῶν)

Χά! χά! χά! εἶδομεν πριγκηπέσσας νὰ κάμνωσι περισσότερον.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Καὶ ἐγὼ σὰς λέγω, ὅτι δὲν εἶναι διόλου πριγκηπέσση, διότι σὰς γνωρίζει, κύριε Γαζερῶτε.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

Ἐμέ!

ΠΑΥΛΟΣ καὶ ΔΕΝΝΕΒΙΑ.

Αὐτόν!

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Καὶ θὰ γνωρίζῃ καὶ σὲ, Παῦλε.

ΠΑΥΛΟΣ

Καὶ ἐμέ! Λοιπὸν, Λαβινιάν, βλέπεις; τί σοὶ ἔλεγον;

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

*Ὅταν ὑπῆγα νὰ εἶπω εἰς τὸν Ἐμμανουὴλ ὅτι ὁ κύριος Μαρκήσιος θέλει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, με ἠρώτησε ποῖοι ἦσαν εἰς τὸ ἐργοστάσιον· ἐπειδὴ ἐγὼ ἀπεκρίθην ὅτι ἦσαν ὁ Παῦλος Βερμόν καὶ ὁ κύριος Γαζερῶτος, ἐκείνη ἠλλαξεν εὐθύς χρῶμα καὶ ἀνέκραξε μὲ γελοῖαν φωνήν. Πῶς

ὁ κύριος Παῦλος Βερμόν! ὁ κύριος Γαζερῶτος!

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Διάβολε! τὸ πρᾶγμα κατανατᾶ σπουδαῖον.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Καὶ τόσω μᾶλλον καθόσον καὶ ὁ σύζυγός της ὠχρίασεν ἐπίσης καὶ τὴν ἠρώτησεν ἂν σὰς ἐγνώριζεν . . . Ἐκείνη ἠρνήθη . . . ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἀπατώμαι . . . σὰς γνωρίζει, εἶναι βέβαιον.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

Ἐμὲ ὅστις ἔρχομαι εἰς Παρισίους ἓνα μῆνα μόνον καθ' ἕκαστον ἔτος!

ΠΑΥΛΟΣ

Καὶ λέγετε ὅτι ὀνομάζεται; . . .

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Ἄντωνία.

ΠΑΥΛΟΣ

Ἄντωνία; Πιθανόν. Ἐν τούτοις οὐδεμίαν ἰδέαν ἔχω περὶ Ἀντωνίας. Καὶ ὑμεῖς, κύριε Γαζερῶτε;

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

Ἄντωνία! οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ιδέαν.

ΠΑΥΛΟΣ

Σὺ δὲ Σανζιζών;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Κύριε . . .

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

*Ἐπειτα αἱ γυναῖκες ἀλλάζουσι τόσω συχνὰ ὀνόματα!

ΠΑΥΛΟΣ

Σιωπή! ἰδοὺ ὁ σύζυγός . . . Μέχρι τῆς ἐσπέρας ταύτης θὰ μάθω καὶ τὴν γυναῖκα.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΤΟΡΣΗ.

ΤΟΡΣΗ
(εισερχόμενος)

Καλήν ἡμέραν, Εὐγένιε.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Καλήν ἡμέραν, Ἐμμανουήλ.

ΤΟΡΣΗ
(χωρῶν πρὸς τὸν μαρκήσιον)

Σᾶς παρκαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, κύριε Δὲ Σανζιρών· ἤμην τόσον ἐνησχολημένος, ὥστε δὲν σᾶς ἤκουσα ὅταν ἐκρούσατε τὴν θύραν. . . Ἐπιθυμεῖτε νὰ μοὶ ὁμιλήσετε ;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ναί, καὶ μὲ συγχωρεῖτε καὶ ἐμὲ διὰ τὴν ἐπιμονήν μου. Ἡ σπουδαία ἐκείνη ὑπόθεσις ἐτελείωσε.

ΤΟΡΣΗ

Λοιπὸν, κύριε μαρκήσιε, εἶμαι εἰς τὰς διατάγας σας. Ἄν ἐπιθυμῆτε εἰσερχόμεθα.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Ὅχι. . . Ἐὰν προτιμᾶς νὰ μείνης ἐνταῦθα. . . ἡμεῖς ἐτελειώσαμεν (πρὸς τὸν Γαζερῶτον). Κύριε Γαζερῶτε, μένομεν ἕως ἐδῶ σήμερον.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

Καλὰ, καλὰ! Αὐριον ἀπὸ πρωΐας τελειώομεν.

ΤΟΡΣΗ
(στρεφόμενος)

Ἄ! εἶναι ὁ κύριος Γαζερῶτος!

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ
(τῷ μαρκήσιῳ)

Κύριε μαρκήσιε, θὰ ἐπανιδώμεν ἀλλήλους τὴν ἐσπέραν ταύτην.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Ἄγωμεν κύριε; θὰ προγευματίσωμεν ἐπὶ τέλους. . . Παῦλε, θὰ συνοδεύσης τὸν φίλον σου Δεννεβίλ ;

ΠΑΥΛΟΣ
(εξερχόμενος)

Ναί, ὑπάγωμεν εἰς τὴν τράπεζαν· ὑγίαινε Σανζιρών.

ΤΟΡΣΗ

Ὁ Μαρκήσιος τὸν γνωρίζει. . . ἔχει καλῶς!

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ
(τῇ Κορνηλίᾳ).

Κυρία, ἐκφράζω ὑμῖν καὶ αὐθις τὰς εὐχαριστήσεις μου.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Κύριε! . . .

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Καὶ καθυποβάλλω ὑμῖν τὰ σεβάσματά μου.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Κύριε, τὰ σεβάσματα ταῦτα εἶναι ἀπὸ μέρους μου. . . (κατ' ἰδίαν ἐξερχόμενη) ὦ! ποία διαφορά! καὶ πῶς θὰ μοὶ ἐταίριαζεν ἡ ἀριστοκρατία!

ΛΑΒΙΝΙΑΝ
(εξερχόμενος).

Λοιπὸν, Ἐμμανουήλ ἐς αὐριον!

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ
(χωρῶν πρὸς αὐτόν).

Ὁ κύριος Γαζερῶτες καὶ ὁ κύριος Τορσῆ θὰ μοὶ κάμωσι τὴν τιμὴν νὰ δειπνήσωσι σήμερον εἰς τὸν ἐξοχικὸν οἶκον μου.

ΤΟΡΣΗ
(κατ' ἰδίαν).

Ἄ! ἔλεγον νὰ μὴ ὑπάγω.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ
(ἐξακολουθῶν).

Καὶ θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ἐὰν εὐαρεστηθῆτε νὰ συνοδεύσετε τὸν φίλον σας.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Ἄλλὰ, κύριε Μαρκήσιε, . . . θὰ ἦτο ἴσως ἀδιακρισία. . .

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Πρὸ ὀλίγου δὲν ἐδίστασα νὰ δεχθῶ τὴν πρόκλησίν σας.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Ὅθεν, θὰ λάβω τὴν τιμὴν ν' ἀποδεχθῶ τὴν ὑμετέραν.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

(πρὸς τὸν ἐξερχόμενον Λαβινιάν)

Ἡ κυρία Δὲ Πρεβίτς καὶ ἡ κυρία Δὲ Σανζιρών θὰ περιμένωσιν ὑμᾶς εἰς τὰς ἑξ.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Ἐχει καλῶς, κύριε μαρκήσιε, σᾶς προσκυνῶ ἐπὶ τοῦ παρόντος. (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ, ΤΟΡΣΗ.

ΤΟΡΣΗ

Λοιπὸν, κύριε μαρκήσιε ἡδουήθητε νὰ ἀνεύρητε ὅλα τὰ πρωτότυπα ;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ἐχω ἀρκετὰ, τοῦλάχιστον. Εὐτελεῖς τινες ζωγραφίαι ἀνιχνευθεῖσαι εἰς τὸ ὑπερῶν τοῦ μεγάρου μου, παλαιαὶ τινες εἰκόνες ἀνευρεθεῖσαι εἰς τὸν πύργον τῆς πενθερᾶς μου, καὶ εὐάριθμοι ἀρχαῖαι μικρογραφίαι ἀποτελοῦσι πλήρη συλλογὴν. Ὀλίγα τινες εἰκόνες μᾶς λείπουν μόνον καὶ

μεταξὺ τῶν ὁποίων πρὸ πάντων ἡ τῆς ὥραλας Μαργαρίτας Δὲ Πρεβίτς ἣτις ὑπῆρξεν ἡ ἐξ ἀπορήτων Ἄννης τῆς Αὐστριακῆς.

ΤΟΡΣΗ

Ἐχετε τοῦλάχιστον ἰδέαν τινὰ τοῦ εἶδους τῆς καλλονῆς τῆς ;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Γνωρίζω μόνον ὅτι ἦτο καλλονῆς ἐξαισίας. Εἰς τὴν εἰκόνα αὐτὴν θὰ ἐνεργήσῃ ἡ φαντασία μόνη καὶ εὐελπιστῶ εἰς ὑμᾶς.

ΤΟΡΣΗ

(κατ' ἰδίαν)

Σκέπτομαι. . . ὁ Σανζιρών. . . ἦτο, πρὸ δύο ἐτῶν, ὁ πρῶτος ἐκ τῶν τοῦ συρμοῦ εἰς Παρισίους. . . Ἰσως. . . δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου. . . Ναί. . .

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ἡ κυρία Δὲ Σανζιρών, ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ ὑμᾶς ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς ἐν λόγῳ εἰκόνης. . . διότι θέλει ἐξαίσιόν τι. . .

ΤΟΡΣΗ

(ἀνοίγων τὴν πινακοθήκην καὶ λαμβάνων εἰκόνα τινά).

Παρομοία τις κεφαλὴ ἱκανοποιεῖ τὴν ἰδέαν ἣν ἐσχηματίσατε περὶ τῆς καλλονῆς ἐκείνης ;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

(παρατηρῶν τὴν εἰκόνα).

Ἄ! ἰδοὺ καλλονή! ὠραία, ὠραιότατη, κύριε Τορσῆ! . . . Σᾶς συγχίρω, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῷ κόσμῳ γυνὴ δυναμένη νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν εἰκόνα ταύτην.

ΤΟΡΣΗ

Νομίζετε ;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Καὶ ὅμως. . . ἀγνοῶ διατί. . . ἡ εἰκὼν αὐτῆ. . . εἶ χαρακτηρισ. . .

ΤΟΡΣΗ

(βλέπων αὐτὸν σκεπτόμενον).

Μήπως τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἀναμνησκή ὑμῖν γνωστὴν τινα γυναῖκα;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Τὸ πρόσωπον αὐτό; ὦ! ὄχι... ὄχι... καμμίαν... ἀλλὰ τὸ θαυμάζω... διότι εἶνα' ἔργον ἄξιον τοῦ Ῥαφαήλ.

ΤΟΡΣΗ

Καὶ ὅμως εἶναι εἰκὼν ζωῆς γυναικός.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ζωῆς γυναικός;

ΤΟΡΣΗ

Τῆς συζύγου μου.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Τῆς συζύγου σας!... ὦ! τότε δὲν ἐκπλήσσομαι ὅτι ὁ κύριος Λαβινιανὸν παρέστησεν ἡμῖν αὐτὴν τοσοῦτον ὠραίαν!

ΤΟΡΣΗ

(θέτων τὴν εἰκόνα ἐπὶ τῆς πινακοθήκης μετὰ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν τοῖχον).

Ὁ Λαβινιανὸν! λοιπὸν πρὸ ὀλίγου ὠμίλου περι αὐτῆς ἐνταῦθα!

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

ὦ! ἔγινε μόνον λόγος ἀναφορικῶς τῆς καλλονῆς.

ΤΟΡΣΗ

Μόνον περὶ τῆς καλλονῆς;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Περὶ οὐδενός ἄλλου, σὰς βεβαιῶ... ἀλλὰ τί ἔχετε;

ΤΟΡΣΗ

(στηριζόμενος διὰ τῆς χειρὸς ἐπὶ τῆς ἔδρας).

Τίποτε! τίποτε! δὲν ἔχω τίποτε... (πλησιάζων τὸν Μαρκήσιον). Καὶ πότε θέλετε ν' ἀρχίσωμεν, κύριε Μαρκήσιε;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ὅσον ἔνεστι ταχύτερον.

ΤΟΡΣΗ

Τότε ὅποταν ἐπιθυμῆτε, ὅποταν εἴσθε ἔτοιμος. Ἄλλ' εἴσθε βέβαιος ὅτι ὁ κύριος Γαζερῶτος καὶ ὁ κύριος Παῦλος Βερμόν οὐδὲν εἶπον περὶ τῆς συζύγου μου;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Δὲν μοι λέγετε, μὴ ἡ ζηλοτυπία παραφέρει ὑμᾶς;

ΤΟΡΣΗ

(μειδιῶν ἀρνητικῶς).

Ἡ ζηλοτυπία...

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Μὴ φοβῆσθε τάχα ἓνα Γαζερῶτον ἢ ἓνα Παῦλον Βερμόν;

ΤΟΡΣΗ

(ὕψων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς οὐρανόν).

Ἄ! δὲν γνωρίζετε!...

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Τί λοιπὸν;

ΤΟΡΣΗ

Τίποτε! τίποτε! (κατ' ἰδίαν) ὠρκίσθητε νὰ σιγήσω.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Καὶ τί ἠθέλετε νὰ εἰπωσιν, ἀφοῦ ἀμφότεροι διεκήρυξαν ὅτι δὲν γνωρίζουσι τὴν σύζυγόν σας.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ὅτι δὲν τὴν εἶδον ποτέ.

ΤΟΡΣΗ

Ποτέ;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ἐξέφρασαν μόνον τὴν ἀπορίαν των ὅτι τὴν ἀποκρύπτετε εἰς πάντας... καὶ εἰς τοῦτο σφάλλετε... Ἔστε ζηλότυπος, τὸ ἐνοῶ... ἀλλὰ ὁμολογήσατε παρησία τὴν ἀδυναμίαν σας ταύτην. Διακηρύξατε εἰς τοὺς περιέργους ὅτι ἐκλαμβάνετε ὡς ὕβριν πᾶν βλέμμα ῥιπτόμενον ἐπὶ τῆς ἀγαπωμένης περ' ὑμῶν γυναικός. Θὰ γελάσωσι ἴσως μίαν ἡμέραν ἢ δύο, ἀλλ' ἐπὶ τέλους θὰ λησμονηθῇ τὸ πρᾶγμα.

ΤΟΡΣΗ

Μὲ θεωροῦσι γελοῖον, δὲν εἶναι ἀληθές; γινώσκω ὅτι πλάττουσι μύθους ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου... Λέγουσιν ὅτι ἡ σύζυγός μου εἶναι περιγίπνησά τις κρυπτομένη, τίς οἶδε! ἴσως καμμία φυγὰς τοῦ...

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Τορσῆ, παραφρονεῖς... Ἔσο ἀνὴρ!... Τί διάβολον! τὴν ἐγνωρίζεις πρὶν ἢ τὴν νυμφευθῆς... καὶ ἀφοῦ τὴν ἐνυμφεύθης... ἀπεδέχθης τὸ παρελθὸν αὐτῆς... καὶ ἂν ἦτο κακόν...

ΤΟΡΣΗ

Κακόν... πιστεύετε λοιπὸν ὅτι ἦτο κακόν;...

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Δὲν δύναμαι ν' ἀπαντήσω εἰς τοιαύτην τρέλλαν... Λοιπὸν, πραιύθητε.

ΤΟΡΣΗ

Ναὶ ἔχετε δίκαιον... πρέπει νὰ ἦμαι ἀτάραχος... Ἄς ἀφήσωμεν τὸ ἀντικείμενον αὐτό, καὶ σὰς παρακαλῶ μάλιστα νὰ μὴ γίνῃ λόγος πλέον μεταξύ ἡμῶν περὶ αὐτῆς τῆς εἰκόνας περὶ

τῆς ὁποίας σὰς καθικετεῖω νὰ μὴ ὀμιλήσῃτε εἰς οὐδένα.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

ΤΟΡΣΗ

Στείλατέ μοι τὰς ζωγραφίας, τὰς μικροζωγραφίας, καὶ τὰς εἰκόνας σας, καὶ ἀρχίζομεν

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Λοιπὸν ἀπόψε, εἰς τὴν ἐξοχὴν, θὰ ἀποφασίσωμεν περὶ τοῦ σχεδίου μας μετὰ τῶν κυριῶν καὶ αὐριον θὰ ἔχητε πάντα ταῦτα. Λοιπὸν! Ἔσο συνετός, ἔσο συνετός!

ΤΟΡΣΗ

Ἄ! ἤδη εἶμαι... Δὲν ἦτο παρὰ μία ἰδέα πρὸ ὀλίγου... μία ἀνοησία ἥτις διήλθε τῆς κεφαλῆς μου... Καλὴν ἐντάμωσιν! (ὁ μαρκήσιος ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ II.

ΤΟΡΣΗ

(μόνος).

Νὰ ἦμαι συνετός! νὰ ἦμαι συνετός... Ἄ! ὄχι! δὲν δύναμαι νὰ ζήσω τοιοῦτοτρόπως περὶ σόστερον!... Ἡ θέσις αὐτὴ δὲν ὑποφέρεται πλέον... σήμερον πρέπει νὰ τελειώσωμεν... ἔχω ἀνάγκην μιᾶς ἐξηγήσεως ἀμέσως. (προχωρεῖ ὅπως εἰσέληθαι εἰς τὸν οἶκόν του ἢ μικρὰ θύρα ἀνοίγεται) ὦ Θεέ μου! ἰδοὺ αὐτὴ... αὐτὴ εἶναι. (ἡ Εὐλαλία εἰσέρχεται).

(ἐκκολουθεῖ)

ΑΙ ΤΡΙΧΕΣ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΥΓΙΕΙΝΗΝ ΑΥΤΩΝ ΕΠΟΪΝ.

Οὐδεὶς δύναται νὰ διαφιλονεικήσῃ ὅτι κόμη ἀποτελεῖ ἓνα τῶν οὐσιωδεστέρων στοιχείων, δι' οὗ ἡ φύσις ἐπρόοικε τὸν ἀνθρώπινον

Ταύτης αντίγραφον καὶ σχεδιάσμα συνέγραψεν ὁ κ. Δεθιέ, προτιθέμενος νὰ ποιήσῃ περὶ αὐτῆς δημοσίαν διάλεξιν ἐν τῷ ἑλληνικῷ Συλλόγῳ.

Δίδομεν ἐνταῦθα σύντομόν τινα σημειώσιν χάριν τῶν περιέργων.

Εὐρύχωρα καταστήματα ὄρφανοτροφείου ἐκάλυπτον σχεδὸν ἅπασαν τὴν βυζαντινὴν ἄκραν, διότι πολλοὶ ναοὶ ἀπετέλουν μέρος αὐτοῦ. Τοιοῦτος ἦτο ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Παύλου καὶ ἕτερος τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Ὁ τελευταῖος οὗτος εὐρισκετο βεβαίως μεταξὺ τῆς νοτίου ἄκρας τοῦ σημερινοῦ στρατώνος καὶ τοῦ Τόπ Καπού, πρὸς δυσμὰς δὲ αὐτοῦ ἠγείρετο μέγας πύργος ὀνομαζόμενος ὁ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, καὶ δυτικώτερον ἔτι, εἰς τὸ μέρος σχεδὸν ἐνθα εὐρίσκεται σήμερον ὁ καϊχαγές (*) τῶν σουλτάνων. εὐρίσκειτο δεύτερος πύργος καλούμενος *Εὐγενής*, ἐφ' οὗ προσεδένετο ἡ μεγάλη ἄλυσσος ἣτις ἦτο ὠρισμένη ὕψος κλεῖθ ἐν καιρῷ πολέμου τὸν Κεράτιον Κόλπον. Ἐνταῦθα ἐφ' ἐνὸς τετραγώνου κιονοκράνου ἀρχαίας τέχνης, πρόσοψις τις παρουσιάζει ἐκτύπωμά τι πεπλατυμένον μετὰ τῶν γραμμάτων:

† ΔΗΜΗ
ΤΡΙΟΥΟ
ΡΦΑΝΟ
ΤΡΟΦΟΥ.

Αἱ μητέρες εἰσὶ τυφλαὶ εἰς τὸν μητρικὸν ἔρωτά των, ὅπως αἱ ἐρώσαι εἰς τὰς ζήλοτυπίας των.

JULES DE S. FELIX.

(*) Ὁρμιστικὸς ἄκκιων.

Σ. Σ.

Δυστύχημα εἶναι τὸ νὰ ὀφείλῃ τις εὐγνωμοσύνας εἰς ἄνθρωπον ὃν δὲν ἐκτιμᾷ.

P. DE KOCK.

Ἡδιστον ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις τὸ βλέπειν τὸ φῶς· τὰ δὲ ἐν Ἄδῃ, οὐδαμῶς· μαίνεται δὲ ὅστις εὐχεται νὰ ἀποθάνῃ· προτιμότερα ζωὴ δυστυχῆς ἢ θάνατος εὐτυχῆς.

Αἰσχιστον εἶναι τὸ νὰ ῥίπτῃ τις τοὺς φίλους του εἰς συμφορὰς, αὐτὸς δὲ νὰ σώζεται.

Πολλοὶ εἰσὶν αἱ συμφοραὶ τῶν θνητῶν, κατὰ μορφὰς δὲ διαφόρους. Μόλις δὲ μίαν στιγμὴν εὐδαιμονίας δύναται τις νὰ εὕρῃ εἰς ἅπαντα τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων.

Φύσει ἀπλοῦς ἐστὶν ὁ λόγος τῆς ἀληθείας, καὶ τὰ δίκαια δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην ποικίλων ἐρμηνευμάτων· διότι αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ εἰσὶν ὀρθὰ καὶ σαφῆ· ὁ δ' ἄδικος λόγος νοσῶν ἐν ἑαυτῷ, δεῖται φαρμάκων σοφῶν.

ΕΥΡΗΠΙΑΗΣ.

Οἱ λόγοι τοῦ κακεντρεχοῦς εἶναι ὡς ἡ ἄμμος ἢ καυστικός ἀνεμὸς ῥίπτει ἐπὶ τοῦ προσώπου· τυφοὶ τὸν ὕδοιπόρον καὶ προκαλεῖ τὰ δάκρυα.

Ὁ ἔρωσ δὲν χρωματίζεται διὰ τοῦ αὐτοῦ τῆς αἰδοῦς χρώματος, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐρυβρίζε διαφόρως τῆς ἀρετῆς.

CHATEAUBRIAND.

Ἐκ τῶν θνητῶν οὐδεὶς ἐστὶν εὐδαίμων· τῆς εὐτυχίας δ' ἀφθόνου ἐπιβρυσάσης, δύναται μὲν τις νὰ γείνη εὐτυχέστερος ἄλλου, εὐδαίμων ὅμως ὄχι.

Δὲν ὑπάρχει οὐδὲν δεινόν, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ

συμφορὰ θεήλατος, τῆς ὅποιος τὸ βάρος νὰ μὴ ὑποφέρῃ ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου.

ΕΥΡΗΠΙΑΗΣ.

Τὸ λογικὸν τῶν ἀνθρώπων εἶναι τοσοῦτον ἀσθενές, ὥστε ὡς ἐπὶ τὰ πλείστον δὲν εἶναι ἡ λογικὸν τῶν παθῶν των.

Εὐκόλως ἀγαπᾷ τις τὸν ἐχθρόν του, πρὸ πάντων ἑάν τῷ παρέσχεν ἀφορμὴν πρὸς ἀρετὴν ἢ φήμην.

Οἱ ἀσπασμοὶ στόματος μὴ ἀγαπωμένου εἰσὶν ἄκανθαὶ διατρυπῶσαι τὰ χεῖλη.

Ὁ χμερπὴς μεταχειρίζεται τὰς ὕβρεις τὰς ὁποίας δέχεται, ὡς ὑποπόδιον ἵνα ὑψωθῇ.

Τὸ ἔγκλημα εἶναι ὡς τὰ πικρὰ ἐκεῖνα ποτά, τὰ ὁποῖα μόνῃ ἢ συνήθειᾳ καθίστησιν ἀνεκτά.

Ἡ ἀφροσύνη καὶ ἡ σκληρότης φαίνονται πολυλάκις εἰς τὰ περιορισμένα πνεύματα δεξιότης καὶ θάρρος.

Ὅταν προσδοκᾷ τις δυστυχίαν τινὰ, πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι ἡ δυστυχία ἐκεῖνη, τῷ φαίνεται ἀγαθόν.

Ἡ εὐδαιμονία ἀπωθεῖ τὴν εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ τὰ δάκρυα προσκαλοῦσι τὰ δάκρυα.

CHATEAUBRIAND.

ΣΚΙΑΣ ΑΡΟΛΛΟΥ ΕΠΗ.

Α'.

Ο ΜΑΤΑΙΟΣ ΠΛΑΝΗΣ.

« Εἰς κόσμον. ὅστις δὲν μ' ἀναγνωρίζει, Σκιὰ τοῦ πρὶν Ἀρόλλου, νῦν πλανῶμαι!

Ἡ Κόλασις καὶ πάλιν μὲ φλογίζει...
Καὶ πάλιν ἀγαπῶν δὲν ἀγαπῶμαι...
Τύχη σκληρὰ μὲ καταβασανίζει,
Καὶ πάντα κ' ἑμαυτὸν συγκαταρῶμαι.
Καὶ πάλιν κλαίω νῦν τὴν μόνωσί μου.
Ἐρήμη δὲ ἐμὲ ἡ Οἰκουμένη!
Ψυχὴ νὰ ἐννοήσῃ τὴν ψυχὴν μου
Ποῦ ἐν τῷ κόσμῳ ζῆ ποτε; ποῦ μένει;
Ἄχ! καὶ τὴν ὡς φαντάσματος ζωὴν μου
Ἡ ἄκαμτος διώκει Εἰμαρμένη.
Ἡ Καλλονὴ, σκληρὰ ὡς πρῶτην, αἶμοι!...
Φθονεῖ τὰ μειδιάματά της μόνῃ!
Ψευδῶς ἡ δόξα λάμπει, καὶ ἡ Φήμη
Ματαίου μάτην, ὡς καὶ πρὶν, θαμβώνει...
Δὲν ἤλλαξεν ἡ τῶν ἀνθρώπων ζύμη,
Γενῶνται, ζῶσι, θνήσκουσιν ἐν κόνει!
Ὡς ἦτον ὄναρ, ἡ ἐλευθερία
Καὶ νῦν τὸν νοῦν εὐπίστων γοητεύει,
Ἐν ᾧ δεινὴ, ἀφόρητος δουλεία,
Τὰς φρένας τῶν λαῶν καταδεσμεύει!
Βαβαί! ἡ παμβασιλεία Μωρία,
Τῆς ἀνεξαρτησίας ποῖα χλεῖθ!
Ἄειποτε ὀδύνη, δυστυχία
Πᾶσαν ψυχὴν διώκουσι μεγάλην!
Ἄειποτε ἡ μεγαλοφροῦνία
Πρὸς οὐρανὸν καὶ ἤδην ἔγει πάλιν!
Ἄειποτε ἡ φλογερὰ καρδιά
Εἰς φροῦδην κατατίθεται αἰθάλην!
Τὸ σύνθηρος ἐν τῇ ζωῇ: σμικρότης,
Κενοσπουδία, ματαιοπονία,
Σκιῶν, φασμάτων δίωξις, κουφότης,
Πρὸς ἑαυτὸν ἐκάστου εἰρωνεία,
Κ' ἐν γένει χυδαιότης, ἀθλιότης
Ἐν πᾶσι, καὶ πικρὰ ἀπελπισία!
Ἄλλ' ἔως ποτε ἄρα τῶν χειρῶν σου
Τὸ ἔργον, Πλάστα, τὴν Δημιουργίαν,
Διηνεκές πλὴν φροῦδον παίγιόν σου,
Νὰ διασώξῃς μέλλεις; τὴν αἰτίαν
Εἰπέ, σὲ ἐξορκίζω! τὸν σκοπὸν σου!
Δὲν ἐθαρόνης τὴν μοντονίαν:
Πρὸς τί καὶ διατὶ τὸ πᾶν ἐντέλεις;
Ἄποκρισις;! — Αἰώνιος σιγήτου! —
Ἄνακτικῶν τὰ ὄντα νοῦς τί θέλεις;
— Κωφὴ ἡ ὑπερτάτη ἀκοή του! —
Τι ἡ Ζωή, τί τὸ Μηδὲν σοι μέλει; —
Βωβὴ ἡ θεῖα γλῶσσα καὶ φωνὴ του! —
Φεῦ! ἄβυσσος ἡ ἄπειρος ψυχὴ του,
Κλειστοὶ διηνεκῶς οἱ οὐρανοὶ του,
Κ' οἱ ἔξωστοι θρηνοῦσιν ἄγγελοὶ του!

Β'

ΕΣΧΑΤΗ ΠΑΡΑΦΟΡΑ.

« Τοῦ πνεύματος ἐξήντηλα τὰς ἀχαιεὶς ἀβύσσους:
Τὸν Ἄδην τοῦ αἰσθήματος, ὡς καὶ τοὺς παραδεί-
σοις!

μοπλοϊκῆς εταιρίας εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου ἐπιτροπῆν, εἰς δὲ τὴν ἀνεγειρομένην ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν Βραΐλας τρισχίλια φλωρία.

* * * Ὁ φιλογενέστατος κ. Ν. Βερναδάκης, προσήνεγκεν 100,000 δρ. εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρίαν πρὸς ἀποπεράτωσιν τῆς ὑπολειπομένης ἔτι πλευρᾶς τοῦ ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου. Μεγίστη ὀφείλεται τιμὴ εἰς ἄνδρα, ὅστις δὲν θεωρεῖ ἀρκετὴν τὴν φιλογένειαν τοῦ πατρὸς, ἀλλὰ διαγωνίζεται πρὸς αὐτὸν εἰς εὐγενεῖς καὶ μεγαθύμους πράξεις, διὰ τῶν ἰδίων ἀρετῶν ζητῶν νὰ λαμπρύνῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

ΕΦΕΓΓΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΑΛΥΨΕΙΣ.

Ὁ ἐν Κεφαλληνίᾳ Κ. Ὁρλάνδος Δαλλαπότης, ὄρολογοποιὸς, κατεσκεύασεν ἀξιοθαύμαστον μικροσκοπικὸν καλλιτέχνημα, τὸ ἐξῆς: Ῥαφίς ἐκ τῶν κοινῶν (βελόνη) μεταβάλλεται αἰφνης εἰς βελονοθήκην, ἀνοιγομένη καὶ κλειομένη διὰ στρόφιγγος ὀδοντωτῆς. Ἐντὸς τῆς ῥαφίδος ταύτης περιέχονται τέσσαρες ἕτεροι ῥαφίδες μικραὶ, μικρόταται, ἀξιοθαύμαστου λεπτότητος,

ἀλλὰ τέλειαι κα' ὅλα, αἵτινες διὰ λαβίδος ὠραίας καὶ κομψῆς λαμβανόμεναι τίθενται ἐντὸς τῆς ῥηθείσης μεγαλητέρας ῥαφίδος.

Τὸ ἀξιοθαύμαστον τοῦτο λεπτότατον ἔργον κατεσκεύασεν εἰς καὶ μόνος ἐν Εὐρώπῃ Ἕλληνας, καὶ ἐξέθηκεν αὐτὸ εἰς τὴν ἐν Λονδίῳ παγκόσμιον ἐκθεσιν. Ὁ ἄγγλος δὲ ἐκεῖνος ἐθαυμάσθη διὰ τοῦτο, ἐνῶ εἶχε πάντα τὰ κατάλληλα ἐργαλεῖα καὶ ἡ μεγαλούπολις τοῦ Λονδίνου παρεῖχεν αὐτῷ ἀφθονα πάντα τὰ μέσα. Ὁ Ἕλληνας ὄρολογοποιὸς, ἠναγκάσθη νὰ κατασκευάσῃ πρῶτον τὰ ἐργαλεῖα ἅπερ τῷ ἐχρησίμευον καὶ εἶτα τὸ ἐξαίσιον ἔργον του. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ Κ. Ὁρλάνδος Δαλλαπότης εἶναι ἤδη γέρον. Τὴν ἐν λόγῳ ῥαφίδα ἐξέθεσεν εἰς λαχεῖον, ἐπιφυλλασσόμενος νὰ κατασκευάσῃ ὁμοίαν, ἵνα πέμψῃ αὐτὴν εἰς τὴν ἐκθεσιν τῶν Ὀλυμπίων.

* * * Παρὰ τὴν Ἀνδριτζαίαν ἀνεκαλύφθη μεταλλεῖον χαλκοῦ. — Περὶ τὴν Βάλτεναν πλησίον Βλαχοκερασιᾶς ὑπάρχουσιν ἐλβόλαδες καὶ σκωρία. — Περὶ τὸ Ἄλουποχώριον τοῦ δήμου Μανθυρέας ἀνεκαλύφθη μεταλλεῖον σιδήρου καὶ μολύβδου.

Παρόραμα Α'. φυλλάδιος.

Ἐν τῷ ποιήματι τῷ καταχωρισθέντι εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδιον, ὑπὸ τὸν τίτλον *Τῆ Κιρία Π...* δὲν ἐσημειώθη τὸ ὄνομα τοῦ ποιήσαντος Κ. Α. Διβαθηνοπούλου παρὰ τοῦ ὁποίου ζητοῦμεν συγγνώμην.

Λίσις τοῦ ἐν τῷ β'. φυλλάδιῳ αἰτιγματος.

Δε κάρα

Μόνος ἔδωκεν ἡμῖν τὴν ἄνω λύσιν ὁ κ. Ἄντ. Γρηγοριάδης, ὑπολογαγὸς τοῦ πεζικοῦ ὅστις καὶ ἔλαβε παραχρῆμα τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβήν.

Εἰς τὸν πρῶτον ἐξ Ἀθηνῶν πέμψοντα ἡμῖν τὴν λύσιν, δωρήσωμεν τὸ ἀρτίως ἐκδοθὲν Πανηγυρικὸν ποίημα ἐπὶ τῇ μετακομιδῇ τῶν λειψάνων Γρηγορίου τοῦ Ε'. ὑπὸ τοῦ Κ. Περ. Κ. Ναούμ.